

[Lawaetz]

det er jo enfoldigt at tro, at virksomheder kan arbejde uden overskud til nyinvesteringer. Vi ville bremse den enorme låntagning, som bringer os længere og længere ud i uføret og medvirker til den høje rentefod og de lave obligationskurser. Vi ville betragte de store arbejdsmarkedsorganisationer, ikke mindst hr. Thomas Nielsen og hr. Møller Hansen, som uegnede til at regere Danmark. Vi ville ikke drømme om at devaluere med lønpres og inflation i hælene.

Fremskridtspartiet føler sig overbevist om, at den sædvanlige medicin: forhøjelse af moms og punktafgifter, ikke virker i dag. Det nedsætter købeeften og beskæftigelsen og går ud over de dårligst stillede, først og fremmest pensionisterne, som efter vor opfattelse ikke har fået for god en behandling.

Udenrigspolitisk har Danmark altid stået sig bedst ved at blande sig mindst muligt, men vi er da helt enige med hr. Albertsen i, at der kunne spares enorme beløb alene på den mest overflødige del af udenrigstjenesten, som hr. Albertsen har været inde på, og der kunne spares en masse ved at lade minister Lise Østergaard blive hjemme eller endnu bedre: afskedige denne senest opfundne minister, der kun optræder på udgiftssiden.

U-landshjælpen burde gennemgås meget kritisk, ikke mindst med hensyn til den konkurrence, den med Danidas hjælp skaber for dansk eksport.

I øvrigt står udenrigspolitikken i øjeblikket i EF-valgets tegn. Vi er meget bekymrede for at få for mange EF-modstandere derned til at modarbejde eller ødelægge, hvad andre bygger op. Kommunisterne kan jeg springe over; hr. Kjeld Olesen har omtalt dem udmærket. Vi er meget bekymrede for, hvad socialdemokratiets mærkelige EF-politikere med halvdelen tilhængere og halvdelen modstandere vil finde på at lave i EF i retning af et socialiseret Europa. Vi føler os langt fra sikre på, om den borgerlige gruppes tilhængere kan sige nej på de rigtige steder. De har jo allerede sagt ja til de nye medlemslande, Grækenland, Spanien og Portugal, og man behøver ikke megen fantasi for at forestille sig, hvilke enorme nye udgifter det vil betyde i EF. Det vil bl. a. gå ud over det danske landbrug, som vi finder det er en af vore fornemste opgaver at støtte sammen med vort fiskeri og andre af vore hovederhverv.

Fremskridtspartiet håber at komme til at spille en rolle i EF, ligesom vi i høj grad gør herhjemme, fordi man inderst inde har respekt for vor kritik, hver gang man falder for at give overflødige millioner eller milliarder ud. Lad denne respekt blive stærkere i den kommende tid til gavn for Danmark, og lad mig indlæg stå som et realistisk oplæg til sommerens politiske debat.

Statsministeren var partipolitisk klog, da han lavede sin SV-regering trods hr. Thomas Niensens og socialdemokratiets venstrefløjs masser af vrøvl. Statsministeren så klart, at hans mindretalsregering havde bragt landet i en elendig økonomisk situation med den evige given efter, med det ene elendige forlig efter det andet. Statsministeren skulle have en partner at dele ansvaret med og skyde skylden på, dersom det gik mere galt – og det gjorde det. Det hæderkronede venstre gik om bord i skuden, fik ministerposter med begrænset indflydelse.

Hvad vil denne mærkelige regeringssammensætning nu gøre? Vil venstre gå med til mere smålapperi, der yderligere vil føre mod afgrunden, eller vil socialdemokratiet gå længere til højre i salen, f. eks. i et fornuftigt samarbejde om de bedste forslag fra oppositionen, herunder fra fremskridtspartiet? Det bliver spændende at se, om regeringen til bunds har forstået problemernes alvor og har mod til at tænke på en ny måde. I modsat fald spår jeg ikke regeringen en lang levetid.

Der må være en grænse for befolkningens tålmodighed. Fremskridtspartiet er af den opfattelse, at der nu med det samme skal foretages noget drastisk og effektivt. Man kan ikke sidde med armene over kors og blot undskylde sig med oliekrisen, når landet nu nærmer sig at sætte 2 mill. kr. til i timen.

Langsomt fatter andre partier rigtigheden i vor politik og tager dele af den op. Det er vi ikke fornærmet over, vi er stolte over, at vi har fået den indflydelse direkte og i høj grad indirekte. Vi er ikke kompromisløse i denne alvorlige situation. Vi vil samarbejde om alt, der efter vor opfattelse gavner landet. Vi vil samarbejde med en opposition, der vil lytte alvorligt til os.

Vil man i landets interesse gennemføre nogle af vore gode ideer, vil vi endda samarbejde med vor hårdeste modstander, socialdemokratiet, idet jeg erindrer om, at vore to partier er de eneste, der alene kan danne